

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2016. évi május hó 19. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette miatt vádlott ellen indított büntető ügyben a Miskolci Törvényszék 2016. évi január hó 15. napján kihirdetett 6.B.1618/2014/57. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint:

A vádlott cselekményét folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének (1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés) minősíti.

A feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Személyazonosító igazolványának száma: ...

I n d o k o l á s :

A Miskolci Törvényszék ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére az elkövetés idején hatályban lévő büntető anyagi jogi törvény alkalmazása és a kiszabott büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést.

Avádlott és a védője enyhítés céljából éltek jogorvoslattal.

A fellebbviteli főügyészség az átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi perorvoslatokat alaptalannak ítélte. Részletesen kifejtette, hogy a vádlotti cselekvőség miért minősül üzletszerűen elkövetettnek, és erre figyelemmel mely okokból kedvezőbb rá nézve az elkövetés idején hatályban lévő 1978. évi IV. törvény, utalva a BH 2015.59. számú jogesetre. Mindezek miatt az elsőfokú határozat megváltoztatását indítványozta és az 1978. évi IV. törvény 310. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, de a (4) bekezdés szerint minősülő és büntetendő adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetteként kérte minősíteni a cselekményt, a szabadságvesztés tartamát a mellékbüntetéssel együtt súlyosítani tartotta szükségesnek, továbbá a szabadságvesztés végrehajtását a törvény szerinti börtön fokozatban indítványozta végrehajtani. Ez utóbbi kapcsán a másodfokú eljárásban rámutatva arra, hogy semmiféle különös méltánylást érdemlő körülmény nem állapítható meg a vádlott javára, ezért nincs törvényes indoka az eggyel enyhébb végrehajtási fokozatnak. Mellőzendőnek tartotta a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést.

A vádlott és a védő is fenntartották az enyhítésre irányuló fellebbezésüket, a védő amellet érvelt, hogy az időmúlásra, továbbá a büntetlen előéletre figyelemmel lehetőséget lát a szabadságvesztés

enyhítése mellett a végrehajtás maximális próbaidőre történő felfüggesztésére. Álláspontja szerint az üzletszerű elkövetés nem állapítható meg, ezért helyes az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontja, hogy a bűncselekmény elbírálásakor hatályban lévő büntető anyagi jogi törvényt alkalmazta.

Másodlagos indítványában - ha a felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazására a másodfokú bíróság nem talál törvényes lehetőséget - azt kérte, hogy védenca a büntetés fele része után legyen feltételes szabadságra bocsátható.

Az ítélet tábla a kétirányú jogorvoslattal megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348. §-ának (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt nyilvános ülésen bírálta felül, alkalmazva a Be. 361. §-ának (1) bekezdésében írtakat. Megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat betartva folytatta le a bizonyítást. E vonatkozásban a fellebbezések sem tartalmaztak kifogást. A tényállást a vádlott vallomása mellett a kihallgatott tanúk nyilatkozataira, a lefoglalt számlák tartalmára és az általa kirendelt igazságügyi könyvszakértő szakvéleményére, annak kiegészítésére, valamint a tárgyaláson történő meghallgatása alkalmával előadottakra alapította a tárgyaláson ismertetett egyéb bizonyítékok mellett. A feltárt bizonyítékokat egyenként és összességében megvizsgálta, azok mindegyikét hiánytalanul értékelte. Indokolási kötelezettségét mindenki számára követhető módon maradéktalanul teljesítette.

Az iratok tartalmára (nyomozati iratoknál elfekvő számlák) figyelemmel a Be. 352. §-a (1) bekezdésének a/ pontja alapján - nyilvánvalóan elírásokból adódóan, mint ahogyan a vádiratban is tapasztalható volt - következők szerint szükséges a tényállást helyesbíteni:

A számlaszám vonatkozásában a bruttó összeg helyesen: 11 831 875, a nettó összeg: 9 465 500, míg az áfa összege: 2 366 375 forint.

A ... számú számla esetében a nettó összeg helyesen: 2 400 200 forint.

A ... számú számla vonatkozásában a bruttó összeg helyesen: 3 319 250, a nettó összeg: 2 655 400, míg az áfa összege 663 850 forint (elsőfokú ítélet 4. oldal táblázat).

A ... számú számla vonatkozásában a bruttó összeg helyesen: 28 568 008, a nettó összeg: 22 854 406, míg az áfa összege: 5 713 602 forint.

A ... számú számla esetében a bruttó összeg: 26 467 250, a nettó összeg: 21 173 800, míg az áfa összege: 5 293 450 forint.

A ... számú számlában a bruttó összeg helyesen: 8 386 769, a nettó összeg: 6 709 415, míg az áfa összege 1 677 354 forint.

A ... számú számlában a bruttó összeg helyesen 17 097 450 forint (elsőfokú ítélet 6. oldal táblázat).

E helyesbítésekkel a tényállás megalapozott, és a Be. 352. §-ának (2) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban irányadó.

A törvényszék a vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetést. Tévedett azonban a jogi minősítés vonatkozásában.

A törvényszék arra a jogi álláspontra helyezkedett, hogy a vádlott esetében a rendszeres haszonszerzésre törekvést nem látta minden kétséget kizáróan megállapíthatónak, és erre

figyelemmel a Btk. 2. §-ának alkalmazása kapcsán kedvezőbbnek ítélte a vádlott esetében az elbíráláskor hatályban lévő büntető anyagi jogi szabályt, a 2012. évi C. törvényt. A bűncselekményt ennek megfelelően minősítette folytatólagosan elkövetett költségvetési csalás büntettének.

Ezzel szemben az ítéletábra álláspontja az, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekményt üzletszerűen követette el, hiszen ugyanolyan jellegű bűncselekmények révén rendszeres haszonszerzésre törekedett. Közömbös, hogy ez a haszon nála, avagy másnál (az eljárás során ezt nem sikerült felderíteni) realizálódott. Avádlottat 2010 év I. negyedévében negyedévente, majd 2010. áprilisától havonta terhelte adóbevallási kötelezettség. Ennek szándékosan egy ízben sem tett eleget, így jelentős tényt a hatóság előtt elhallgatott. ..Kft-nek önálló képviseleti jogosultsággal rendelkező ügyvezetőjeként felelt a cég tevékenységéért. Az a személy, aki az adót szándékosan nem vallja be, nyilvánvalóan azt megfizetni sem akarja, így egyértelműen haszonszerzésre törekszik. Ha az adóelvonás részéről ismételt, különösen, ha az ismétlődés többszörös, akkor a rendszeres haszonszerzésre törekvés tetten érhető (BH 2015.59.[71. pont]).

A bűncselekményt főszabály szerint az elkövetéskor hatályos büntető törvényt alkalmazva kell elbírálni, kivéve, ha a cselekmény elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el, mert ebben az esetben az új büntető törvényt (Btk.) kell alkalmazni.

Az 1978. évi IV. törvény az adócsalás körében az üzletszerű elkövetést nem tartalmazta külön minősítő körülményként. Az üzletszerű elkövetés a kérdéses bűncselekmény vonatkozásában az elkövetéskor csak súlyosító körülményként értékelendő a büntetés kiszabása során. Ezzel szemben a hatályos Btk-ban a 396. § (1) bekezdésének a/ pontjában meghatározott, az (5) bekezdésének b/ pontja szerint minősülő és büntetendő különösen nagy vagyoni hátrányt okozó, üzletszerűen elkövetett költségvetési csalás büntettének minősülne a vádlott terhére rótt bűncselekmény, amelynek a büntetési tétele 5-10 évig terjedő szabadságvesztés.

Ez nyilvánvalóan nem kedvezőbb a vádlottra, ezért az ítéletábra a vádlott cselekményét az 1978. évi IV. törvény 310. §-ának (1) bekezdésébe ütköző, de a (4) bekezdés szerint minősülő és büntetendő folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének minősítette, melynek büntetési tétele 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés.

A törvényszék jórészt feltárta a vádlott javára és terhére szóló bűnösségi körülményeket, amelyeket szükséges kiegészíteni:

További súlyosító hatása van az ilyen jellegű bűncselekmények egyre nagyobb mértékű elszaporodottságának, továbbá az üzletszerű elkövetésnek.

A vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés igazodik a vádlott személyi társadalomra veszélyességéhez, az általa elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, és a büntetés kiszabásánál irányadó -az ítéletábra által kiegészített - bűnösségi körülményekhez. A büntetés nem eltúlzott mértékű, összhatásában szükséges, egyben elegendő is az 1978. évi IV. törvény 37. §-ában írt büntetési cél eléréséhez, ezért annak sem súlyosítására, sem pedig az enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott törvényes lehetőséget.

Az 1978. évi IV. törvény 45. §-ának (2) bekezdése azt tartalmazza, hogy a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre - különösen az elkövető személyiségére és a bűncselekmény indítékára - tekintettel a törvényben előírtnál eggyel szigorúbb vagy enyhébb végrehajtási fokozat határozható meg.

Az ítéletábra egyetért a törvényszékkal abban, hogy a büntetlen előéletű, több megbetegedésben is szenvedő vádlott esetében eggyel enyhébb - fogház - végrehajtási fokozatot határozott meg. Ebben nem játszik szerepet az, amelyre a fellebbviteli főügyész képviselője a másodfokú nyilvános ülésen hivatkozott, miszerint a betegségek a büntetés-végrehajtási intézet keretei között kezelhetők.

Az 1978. évi IV. törvény 47. §-ának (2) bekezdése a feltételes szabadságra bocsátást a végrehajtási fokozat szerint határozta meg, ennek külön feltüntetése az ítélet rendelkező részében szükségtelen, ezért ezt mellőzte a másodfokú bíróság /Be. 258. § (2) bekezdés e/ pont).

A bűncselekmény jellegére figyelemmel helyesen került sor a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazására, amelynek tartama helyes, és az 1978. évi IV. törvény 62. és 63. §-ai értelmében törvényes.

A kiszabott szabadságvesztés tartamára tekintettel a védő által a végrehajtás felfüggesztésére tett indítvány nem foghatott helyt, arra nem volt törvényes lehetőség, hiszen az 1978. évi IV. törvény 89. §-a alapján csak a kettő évet meg nem haladó szabadságvesztés végrehajtása függeszthető fel.

Az eddig kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra a törvényszék ítéletét a Be. 372. §-ának (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg egyéb helyes és törvényes rendelkezéseit a Be. 371. §-ának (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet bevezető részéből mellőzi a másodfokú bíróság a 2014. október 29-i tárgyalási nap feltüntetését, mivel az nem volt érdemi tárgyalás.

Végezetül rögzítette a vádlott időközben megváltozott új személyazonosító igazolványának a számát.

Debrecen, 2016. évi május hó 19. napján

Dr. Elek Margit sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. a tanács tagja, előadó,
Dr. Szabó József sk. a tanács tagja

Záradék:

A Miskolci Törvényszék 6.B.1618/2014/57. számú ítélete az ítéletábra ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2016. évi május hó 19. napján

. Elek Margit sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kiadó.